

Forslag, nærmere ere udviklede. Jeg kan ikke Andet end ansee det for at være ikke blot i højeste Grad ubilligt, men ogsaa aldeles uoverensstemmende med hvad der ved tidligere Læghed er tagtaget her i Landet fra Lovgivningens Side, at lade en saa indgribende Forandring indtræde pludselig uden at give nogen Tidsfrist. Naar Udvalget tillige har foreslaaet at de Ord, hvad enten Boerne strax tages under Fallitbehandling eller senere befindes at være insolvente, skulle udgaae, da vil det sees, at disse Ord staae ganske oversfødige, naar det i Almindelighed hedder i det Foregaaende, at Reglerne skal gjælde for de Boer, der tages under Behandling, altsaa for alle Boer.

Tessen: Det har hidtil været gjældende Ret, at Domme og Forlig havde det væsentlige Fortrin fremfor andre likvide Gjældsfordringer, at de havde Executionskraft imod Debitor, saalænge han levede, og naar Thinglæsning kom til, tillige i hans Bo, hvad enten han selv havde opgivet Boet som fallit, eller han var bleven erklæret fallit af andre Creditorer. Naar man nu sætter Haandskriftsfordringer lige med Regningskrav, og man samtidig dermed vil reducere Betydningen af Domme og Forlig saaledes, at de ikke skulle give anden Ret ligeoverfor Fallenten end Regningskrav, saa forekommer det mig dog at være en saadan Revolution i Retstæbningerne, at den neppe kan tilraades, medmindre der anføres virkelig gyldige og gode Grunde derfor. Jeg har ikke hørt eller fundet andre Grunde for at indføre denne Forandring end den, at der oftere skal være begaaet Misbrug med Forlig, saaledes at Debitor, som forudsæer, at han snart maa erklære sig fallit, ved at indgaae Forlig med en enkelt Creditor aabner denne en Adgang til Præjudice for de øvrige Creditorer, til at erholde fuld Dækning for sit Tilgodehavende. Det er denne Misbrug, der skal hæves ved den i Lovudkastet foreslaaede Bestemmelse, men jeg troer slet ikke, at det lader sig gøre ad den Vej at hæmme saadanne Misbrug. Man hæmmer kun de Forbrydelser, som deri ligge, ved Straf. Ved at foreslaae saadanne Regler som dem, der ere foreslaaede i Loven, opnaaer man kun, at man lukker een

Dør for Bedrageren, medens han altid vil kunne slippe ud af en anden. Imidlertid skal jeg dog være enig med det ærede Udvalg deri, at Noget kan der i den Henseende opnaaes ved at sætte en vis Thinglæsningstid, hvoraf Forligets Executionskraft i et Fallitbo skal være afhængig; man vil derved komme til at stille Betingelserne for denne omtrent lige med hvad der gjælder om Pantet i Løsøre, og jeg finder, at dette kan have Noget for sig; men jeg finder det derimod meget urigtigt, at man vil underkaste Domme den samme Indstrækning, som man saaledes underkaster Forlig; thi Misbrug vil dog ikke saa let kunne finde Sted med Hensyn til Domme som med Hensyn til Forlig. Naar Parterne ere enige, saa kunne de hvilkens Dag det skal være indgaae et Forlig og strax derefter faae det thinglæst, og derpaa senere lade det eregvere; men med Hensyn til Domme ville Parterne, selv om de ere enige, dog ikke ganske kunne bestemme, naar Dommen falder, og naar Dommen derefter bliver erigibel. Det er ganske rigtigt, som den ærede Ordfører bemærkede, at Parterne ved at bruge nogle Manevrer i en væsentlig Grad kunne indstrænke Tidsfristen og nogenlunde være Herrer over, naar de kunne vente at faae Dom, men aldeles Herrer derover kunne de dog ikke være; men det væsentlige for mig er, at man dog ikke skriver Love alene for nærlige Creditorer, og fjærlige Fallenter, men at man dog ogsaa skriver dem for de ærlige Creditorer og for de ærlige Fallenter og tillige ogsaa for chicanøse Debitorer. Naar en Debitor virkelig skylder en Fordring, som han er sagsøgt for, saa kan han jo ved temerære Indsigelser og Appellationer tvinge sin Creditor, skjøndt han har den bedste Ret, til at følge ham igjennem alle Instanser, og i saa Fald kan ingen af Parterne vide, naar den endelige Dom vil falde; naar nu Creditor, efter at have gennemgaaet mange Ugræfser og spildt mange Penge paa Processomkostninger, endelig naaer at faae en Dom for sig, og han troer nu, ved Hjælp af denne at kunne komme til sin Ret, saa er det dog haardt, at Debitor skal kunne forspilde ham Frugten af den hele Retsførsølgning, at Creditor med sin Dom skal faae ligeoverfor Fallenten med samme Ret